



„Boldoggá tesz, ha írás közben elrepülhetek egy képzeletbeli világba”

Interjú Szabó Beával, a Zipernowsky Károly Általános Iskola 7.b osztályos tanulóival. Bea „Az Év diák írója” pályázat országos II. helyezettje.

Az Irodalmi Rádió „Az év diák írója” pályázatán Szabó Beatrix országos II. helyezést nyert novellájával. Az utolsó napom című alkotás egy súlyosan beteg fiatal lány megrendítő, mégis felemelő búcsújáról szól. Bea 11 éves kora óta alkot, egyéni hangvételű, változatos témájú írásai kivételes tehetségről tanúskodnak.

- Miről szólt pontosan az Irodalmi Rádió pályázata, milyen érzés volt átvenni a díjadat?

- „Az Év diák írója” egy tehetségkutató pályázat, amelyre szabadon választott témájú alkotásokat várnak. A sikeresen szereplő diákok bemutatkozási, publikálási lehetőséget nyerhettek, így nagy izgalommal jelentkeztem. A díjkiosztó számomra felejthetetlen emlék marad. Remekül éreztem magam, ugyanakkor megtisztelve is, mert nagy boldogsággal töltött el, hogy jónak gondolták a munkámat, és ilyen kiváló helyezést érhettem el vele.

- Nagyon lelkesen dolgozol, szinte folyamatosan alkotsz. Mi a számodra leginkább vonzó az írásban?

- Imádom, hogy írás közben elrepülhetek egy teljesen más világba. Kikapcsolok, és ilyenkor csak a történetet látom magam előtt. Ez nagyon boldoggá tesz.

- Nemcsak írni, olvasni is szeretsz. Milyen olvasmányok hatottak rád?

- Sokat olvasok, és rengeteg könyv van, amit szeretek. A komoly mondanivalóval rendelkezőtől a szerelmesen át egészen a természetfelettiig. Minden egyes elolvasott könyv hat rám valamiféleképpen, hiszen mindegyik egy kicsit változtat rajtam, a szemléletemen, és ez megjelenik az írásaimban is.

- Te is szerteágazó témákból merítesz, olvashatunk téled krimi, vámpírtörténetet, fikatív naplót vagy épp komoly kérdéseket feszegető elmélkedést. Honnan merítesz ihletet?

- Kaptam segítséget a családomtól és a barátaimtól, de őszintén szólva nem tudom megmondani, honnan jönnek az ötleteim. Sokat álmodozom, elképzelek dolgokat, amikből azután novellák születnek. Sokszor jólesik kikapcsolni a külvilágot, a gondolataimat, és olyankor csak nézek a semmibe. Onnan pedig egyszer csak hirtelen felbukkan valami téma. Csak úgy, magától.

- Verseket is írsz?

- Próbálkoztam versekkel is, de a próza áll hozzám közelebb. A versnél sokszor megakadtam, nem alakult önmagától a szöveg, nehezen találtam a rímet. A próza egészen más: ha elkezdem írni, akkor áradnak belőlem a szavak, és úgy érzem, sosem akarom abbahagyni.

- Nemcsak novellák, több regény is kikerült már a kezed alól. Mennyiben más számodra regényt írni?

- Alapjában véve nincs különbség, a mondanivaló, a történet ugyanúgy alakul ki bennem. Az alkotói módszer viszont eltérő, a regényben jobban meg kell formálni a szereplőket, alaposan ki kell dolgozni a cselekményt.

- Mi az, amit egyszer nagyon meg szeretnél írni?

- A nagypapám élettörténetét.

- Min dolgozol most?

- Jelenleg az egyik regényemet javítom, és jegyzetelek egy másik nagy történethez, amelyen mostanában nagyon sokat gondolkodom.

- Gratulálunk az eredményeidhez, jó munkát és sok sikert kívánunk!

(A riportot Horváth Orsolya kolléga készítette, aki egyben a díjnyertes diák magyartanára.)

Részlet Szabó Bea egyik kedvenc, *A furcsa öreg* című novellájából:

„Megpillantottam egy öregembert a házunkhoz közeli padon gubbasztva. Mindkét kezével a maga elé tartott botját szorongatta, úgy meredt a semmibe. Hosszú, lepelszerű kabátot, és fekete kalapot viselt. Nem didergett. Abban a pillanatban az volt az első gondolatom, hogy milyen furcsa ez az öreg. Úgy ült ott, mint aki kővé vált. Nem hagyott nyugodni a lelkiismeretem, odasétáltam hozzá, és megálltam előtte. Nem nézett rám, mintha átlátott volna rajtam.”

